

О П Р Е Д Е Л Е Н И Е

№ 325

гр. София, 14.01.2020 г.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Второ отделение 24 състав,
в закрито заседание на 14.01.2020 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Бранимира Митушева

като разгледа дело номер **11282** по описа за **2019** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е образувано по искова молба на С. С. К., подадена чрез адв. Ю., с която срещу Националната агенция за приходите /НАП/ е предявен иск, заявен с правно основание чл. 203 от АПК, във вр. с чл. 82, ал. 1 от Регламент /ЕС/ 2016/679 на Европейския парламент и на Съвета от 27 април 2016 година относно защитата на физическите лица във връзка с обработването на лични данни и относно свободното движение на такива данни и за отмяна на Директива 95/46/ЕО /Общ регламент относно защитата на данните/ /ОРОЗД/, във вр. чл. 39, ал. 2 от Закона за защита на личните данни /ЗЗЛД/, вр. чл. 1, ал. 1 от Закона за отговорността на държавата и общините за вреди /ЗОДОВ/, за присъждане на сумата в размер на 1000 лева, представляваща обезщетение на ищеца за причинените му неимуществени вреди, изразяващи се в притеснения, страх и опасения за възможна злоупотреба с личните му данни, станали достъпни вследствие т. нар. „хакерска атака“, при която от електронните масиви на НАП неправомерно е била изтеглена информация в голям обем, съдържаща множество лични данни на български граждани, съобщение, за която е било публикувано от медиите на 15.07.2019 г. Отговорността на НАП е ангажирана в качеството ѝ на администратор на лични данни, с твърдение, че е допуснала нарушения на чл.24 и чл.32 GDPR и чл.59, ал.1 ЗЗЛД, нарушила е и разпоредбите на чл.45, ал.1, т.6 ЗЗЛД като не е обработила личните данни по начин, който да гарантира подходящо ниво на сигурност като се приложат подходящи технологии и организационни мерки; чл.64 ЗЗЛД, като намира, че не е изпълнено задължението за извършване на оценка на въздействието на предвидените операции по обработване на личните данни върху тяхната защита; чл.66, ал.1 и ал.2 ЗЗЛД; чл.67 и чл.68 ЗЗЛД. Претендира се и законната лихва върху сумата на обезщетението, считано от 15.07.2019г. до окончателното ѝ изплащане.

С допълнителна молба от 24.10.2019 г. ищецът е конкретизирал четирите

елемента от фактическия състав на отговорността по чл. 1 от ЗОДОВ.

С определение от 13.12.2019г. съдът е изискал от Комисията за защита на личните данни /КЗЛД/ да представи по делото информация /справка, удостоверение/, от която да е видно има ли висящо производство пред нея във връзка с т.нар. „хакерска атака“, данни за която са оповестени от медиите чрез публикации на 15.07.2019г., при която е осъществен неоторизиран достъп до информационните масиви на Националната агенция за приходите, неразрешено разкриване и разпространение на лични данни на физически лица, съответно има ли решение на комисията относно същото нарушение, обжалвано ли е то и има ли влязло в сила решение на съда. В изпълнение на цитираното определение КЗЛД с писмо от 13.01.2020 г. уведомява съда, че в резултат на извършена проверка на НАП е издадено от председателя на КЗЛД наказателно постановление № 004/28.08.2019 г. като същото не е влязло в сила, тъй като е било обжалвано и преписката е изпратена на Софийски районен съд и към настоящия момент се очаква образуване на дело. Отделно от това и предвид констатираните нарушения с Решение № ППН-02-399/22.08.2019г. на КЗЛД, на НАП било издадено разпореждане на основание чл.58, § 2, б.“г“ във вр. с чл.57, § 1, б.“а“ и чл.83, § 2, б.“а“, „в“, „г“, „е“ и „ж“ от Регламент (ЕС) 2016/679 за предприемане на подходящи технически и организационни мерки в контекста на действащото законодателство за защита на личните данни. Решението е предмет на оспорване по адм.д. № 10477/2019г. по описа на Административен съд София-град, което е обявено за решаване на 10.12.2019 г.

Въз основа на изложеното, съдът приема, че искът, с който е сезиран, е недопустим.

На първо място съдът намира, че искът не може да бъде квалифициран като такъв с правно основание чл. 1, ал. 1 от ЗОДОВ. Цитираната разпоредба предвижда, че държавата и общините отговарят за вредите, причинени на граждани и юридически лица от незаконосъобразни актове, действия или бездействия на техни органи и длъжностни лица при или по повод изпълнение на административна дейност. В настоящия случай отговорността на НАП е ангажирана не в качеството ѝ на публичноправен субект, орган на изпълнителната власт, а на администратор на лични данни. Дори да се приеме, че осъществяваната от администратора на лични данни дейност по обработване на лични данни представлява по съществото си административна дейност /арг. от разпоредбата на чл. 39, ал. 1 от ЗЗЛД/, то отговорността на ответника не може да бъде реализирана по този ред предвид разпоредбата на чл. 8, ал. 3 от ЗОДОВ, предвиждаща, че когато закон или указ е предвидил специален начин на обезщетение, този закон не се прилага. В настоящия случай специалният приложим закон - ЗЗЛД, в чл. 39, ал. 2 е предвидил именно такъв ред за обезщетяване, който предвид посоченото правило на чл. 8, ал. 3 от ЗОДОВ изключва възможността за разглеждане на предявения иск по реда на ЗОДОВ.

Съгласно разпоредбата на чл. 39, ал. 2 от ЗЗЛД в производството по ал. 1 субектът на данни може да иска обезщетение за претърпените от него вреди вследствие на неправомерно обработване на лични данни от страна на администратора или на обработващия лични данни. Абсолютна процесуална предпоставка за допустимост на иска, обаче, е наличието на обжалване на административен акт или действия на администратора по чл. 39, ал. 1 от ЗЗЛД, с каквато жалба обаче, съдът не е сезиран – в този см. Определение № 16266 от 27.12.2018 г. по адм. д. № 14933/2018 г., V отд. на ВАС, Определение № 1581 от 02.02.2011 г. по адм. д. № 1000/2011 г., II отд. на ВАС.

На следващо място, дори да се приеме, че съдът, сезиран с настоящия иск, е сезиран и

с искане за установяване на незаконосъобразно действие/бездействие на администратора на лични данни, то този иск също би бил недопустим. За допустимостта на сезирането на съда по чл. 39, ал. 1 от ЗЗЛД законодателят е поставил като условие да не е налице висящо производство пред Комисията за защита на личните данни за същото нарушение или нейно решение относно същото нарушение е обжалвано и няма влязло в сила решение на съда – чл. 39, ал. 4 от ЗЗЛД. От представената от КЗЛД информация се установи, че за процесното нарушение – основание за търсената от ответника отговорност, пред нея е образувано производство, по което са издадени наказателно постановление и решение, с което е дадено разпореждане на основание чл.58, § 2, б.“г“ във вр. с чл.57, § 1, б.“а“ и чл.83, § 2, б.“а“, „в“, „г“, „е“ и „ж“ от Регламент (ЕС) 2016/679 за предприемане на подходящи технически и организационни мерки, като и двата акта са обжалвани, съответно не са влезли в сила. Посоченото е пречка за сезиране на съда по чл. 39, ал. 1 от ЗЗЛД, а оттам обуславя и недопустимост на иска по ал. 2 на чл. 39 от ЗЗЛД. В тази връзка следва да се има предвид, че обстоятелството, че производството по адм. дело № 10477/2019 г. по описа на АССГ е обявено за решаване, без да е постановено решение по същество, не може да мотивира настоящия състав да разгледа исковата молба. Това е така, тъй като за допустимостта и редовността на исковата молба, съдът следи служебно и във всеки един момент от производството. Предвид изложеното, а именно неприложимост на ЗОДОВ, липсата на сезиране на съда по реда на чл. 39, ал. 1 от ЗЗЛД, както и предвид забраната по чл. 39, ал. 4, предл. първо от ЗЗЛД, предявеният иск е недопустим, подадената искова молба следва да се остави без разглеждане, а производството по делото прекратено.

Водим от горното съдът

ОПРЕДЕЛИ:

ОСТАВЯ БЕЗ РАЗГЛЕЖДАНЕ исковата молба на С. С. К., подадена чрез адв. Ю., с която срещу Националната агенция за приходите /НАП/ е предявен иск, заявен с правно основание чл. 203 от АПК, във вр. с чл. 82, ал. 1 от Регламент /ЕС/ 2016/679 на Европейския парламент и на Съвета от 27 април 2016 година относно защитата на физическите лица във връзка с обработването на лични данни и относно свободното движение на такива данни и за отмяна на Директива 95/46/ЕО /Общ регламент относно защитата на данните/ /ОРОЗД/, във вр. чл. 39, ал. 2 от Закона за защита на личните данни /ЗЗЛД/, вр. чл. 1, ал. 1 от Закона за отговорността на държавата и общините за вреди /ЗОДОВ/, за присъждане на сумата в размер на 1000 лева, представляваща обезщетение на ищеца за причинените му неимуществени вреди, изразяващи се в притеснения, страх и опасения за възможна злоупотреба с личните му данни, станали достъпни вследствие т. нар. „хакерска атака“, при която от електронните масиви на НАП неправомерно е била изтеглена информация в голям обем, съдържаща множество лични данни на български граждани, съобщение, за която е било публикувано от медиите на 15.07.2019 г.

ПРЕКРАТЯВА производството по адм. дело № 11282/2019 г. по описа на Административен съд – София град, Второ отделение, 24-ти състав. Определението подлежи на обжалване с частна жалба в 7-дневен срок от съобщаването пред Върховен административен съд.

На основание чл. 138 от АПК препис от определението да се изпрати на страните.
СЪДИЯ: